

ни една задружна челядь. Да вземемъ друго ближно до София село — Драгалевци. И тукъ ще намѣримъ двѣ цвѣтущи задруги. Алуловитѣ и Дѣневитѣ, и около тѣхъ други петнадесетина по-малки. Алулови броятъ 36 души и състоятъ отъ двама стари братя, Митеръ и Атанасъ (отъ които първиятъ е домакинътъ), отъ вдовицитѣ на двама умрѣли братя отъ четирима женени братовчеди (отъ които единиятъ е синъ на Атанаса, а другитѣ трима синове на двама умрѣли братя) и отъ дѣцата на старитѣ, на вдовицитѣ и на младитѣ. Дѣневи сж 34 души: една стара вдовица, Велика която е домакината, нейнитѣ четирима женени сина, отъ които най-стариятъ Георги, е домакинътъ, тримата женени сина на Георги и 19 дѣца. Задружни челяди, състоещи отъ чичовци и братовчеди, се срѣщатъ често. Такива сж Войничкитѣ въ Филиповци, Станѡевцитѣ въ Годечъ, такива били и Пиндрацитѣ въ Гурмазово, но се раздѣлили прѣди нѣколко врѣме.

Но да оставимъ вече софийскитѣ села. Прѣди да напуснемъ и софийското поле нека кажемъ, че на лѣвия брѣгъ на Искѣра задругата по-често се срѣща; на дѣсния брѣгъ и въ Буджака тя рѣдко се намира. Въ село Германъ имало една, челядъта на Карнабадлийски; но и тя напоследъкъ рѣшила да се раздѣли.

Читателътъ ще е забѣлѣжилъ, вѣрваме, чуднитѣ прѣкори на задругитѣ. Тия прѣкори ставатъ още по-чудни като заминемъ въ Грахово. Ето Перникъ, славната крѣпость въ славния Кракрасъ. Тукъ ние намираме маса задруги съ любопитни имена: Попчѣви, Пүрякови, Пѣшови, Иглѣви, Чакарджийски, Бонѣви и пр. *A tout seigneur tout honneur*: първото мѣсто между пернишкитѣ задруги несъмнѣно заслужава оная на Попчѣви, въ която домакинствува г. Дойчинъ Павловъ, бившиятъ касиеръ на Софийската земледѣлска каса. Тая задруга състои отъ 6 братя, женени, отъ тѣхната стара майка, и отъ тѣхния чичо, тѣй сжщо жененъ, и брои 1 вдовица, 14 женени мъже и жени и 19 дѣца, всичко 34 души: като притурите и 7 ратаи ставатъ всичко 41. Не сж ли много? Азъ задавамъ това питане на домакина, г. Дойчина. — Малко сж лѣтѣ, ми отговаря той; и прибавя: лѣтно врѣме единъ като трима да можеше да работи, а зимно трима като единъ да можеха да ядатъ, хубаво щѣше да бжде. При всичкото отсѣствие обаче на ржцѣ лѣтѣ и изобилие на уста зимѣ, задругата подъ вѣщото упра-